

Arrest

nr. 292 019 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 mei 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende vruchteloos meerdere aanvragen in met het oog op een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging.

1.2. Verzoekster diende op 16 maart 2022 een aanvraag in van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 maart 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag

onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 21 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2022 werd ingediend en op datum van 22.09.2022 werd geactualiseerd door :

G.(…), L.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: (…)

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij verklaart op 14.05.2009 naar België gekomen te zijn. Op 14.04.2011 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar toenmalige partner. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt op 16.09.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Deze F-kaart wordt ingetrokken bij beslissing dd. 24.06.2013 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.01.2014. Op 24.04.2018 dient zij een verklaring tot wettelijke samenwoning met een nieuwe partner, maar op 04.06.2018 doet zij afstand van deze procedure. Op 04.06.2018 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van deze partner. Deze aanvraag wordt echter geweigerd op 29.11.2018 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 10.12.2018. Op 12.02.2019 dient zij opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag wordt geweigerd op 29.05.2019. Ook haar derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 25.06.2019, wordt geweigerd op 22.10.2019. Op 04.02.2020 dient zij haar vierde aanvraag gezinshereniging in, die geweigerd wordt op 30.06.2020 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06.07.2020. Deze beslissing wordt bevestigd door de RVV op 06.11.2020. Haar laatste aanvraag gezinshereniging, ingediend op 30.11.2020, wordt geweigerd op 16.03.2021 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar, haar betekend op 18.03.2021. De RVV bevestigt deze beslissingen op 08.07.2021.

Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf, deels legaal, als buitengewone omstandigheid. Het louter langdurig verblijf in een land toont echter niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om vijf aanvragen gezinshereniging in te dienen niettegenstaande alle voorgaande weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar al betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op haar partnerrelatie met een Nederlandse onderdaan. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds vijf maal een dergelijke aanvraag indiende die echter allemaal geweigerd werden omdat zij het duurzame karakter van haar partnerrelatie onvoldoende aantoonde. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort hoger beroep vormen tegen deze herhaaldelijke negatieve beslissingen gezinshereniging, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Zelfs indien het langdurig karakter van haar relatie

blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat haar partner sinds 18.04.2018 ingeschreven is in België en in het bezit is van een E-kaart, geldig tot 19.11.2023, terwijl uit zijn voorgelegde loonfiches (uit 2018, 2019 en 2020) blijkt dat hij in Rotterdam woont en tewerkgesteld is in Dordrecht. Betrokkene betekende op 18.03.2021 een inreisverbod van drie jaar. Het staat haar echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod, geldig tot 20.03.2024 te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het door haar betekende inreisverbod dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar partnerrelatie. Echter, de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent enkel een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat zij reeds vijf maal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van deze relatie die echter allemaal geweigerd werden omdat zij het duurzame karakter van haar partnerrelatie onvoldoende aantoonde. Zelfs indien het langdurig karakter van haar relatie blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat haar partner sinds 18.04.2018 ingeschreven is in België en in het bezit is van een E-kaart, geldig tot 19.11.2023, terwijl uit zijn voorgelegde loonfiches (uit 2018, 2019 en 2020) blijkt dat hij in Rotterdam woont en tewerkgesteld is in Dordrecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Suriname uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel

8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod, geldig tot 20.03.2024 te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het door haar betekende inreisverbod dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet kan terugkeren naar Suriname omdat zij geen enkele binding of relatie meer zou onderhouden met haar land van herkomst sinds haar vertrek jaren geleden en dat het voor haar onmogelijk zou zijn zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gelet op haar lange afwezigheid. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname en bracht er minstens 27 jaar door. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Suriname niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de administratieve moeilijkheden betreft, merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt of specificeert wat deze moeilijkheden precies inhouden en op welke wijze zij een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zouden maken. Verder merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een geldig Surinaams paspoort voorlegt, afgeleverd op 17.04.2019 te Paramaribo, Suriname (wat haar aanwezigheid ter plaatse dus veronderstelt). Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk administratief in orde is. Bovendien kan niet ingezien worden waarom zij zich niet kan richten tot de Surinaamse ambassade te Brussel om zich te informeren over eventueel te ondernemen stappen voor een terugkeer naar Suriname.

Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van administratieve moeilijkheden niet zou kunnen terugkeren naar Suriname. Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen als buitengewone omstandigheden. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat de huidige maatregelen het haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Suriname. Uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat vluchten van en naar Suriname mogelijk zijn en dat vluchten worden toegelaten van en naar de meeste bestemmingen. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als onderdaan van Suriname vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Suriname terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met politie of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat zij zich hier volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij hier familie en vrienden

zou hebben, dat zij hier een ganse vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat zij een langdurig verblijf in België zou beogen, dat zij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat zij de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij een vast adres gehad zou hebben tijdens haar studies, dat zij de samenleving zou respecteren, dat zij nooit steun gekregen zou hebben van het OCMW, dat haar hele leven zich in België zou afspelen, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een huurovereenkomst, een contract met een energieleverancier, haar attest van inburgering, haar inburgeringscontract, haar diploma Mulo-B, een attest van cursus maatschappelijk oriëntatie, verschillende foto's, bewijzen van inkomen van haar partner, bewijs van gemeenschappelijke bankrekening en van hun aansluiting bij de ziekteverzekering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoekster kwam anno 2009 naar België en verblijft thans bijna 14 jaar in België, hetgeen een bijzonder lange periode betreft in het volwassen leven van verzoekster. Zoals hierboven reeds gesteld heeft zij hier meerdere aanvragen doorlopen in functie van haar partner(s). Zij heeft hier gedurende een periode zelfs een F-kaart gehad, en nadien meerdere attesten van immatriculatie.

Het klopt dus geenszins dat verzoekster haar verregaande integratie alhier zou hebben uitgebouwd vanuit een illegaal verblijf. Bij het indienen van de aanvragen 'feitelijke partnerschap' in functie van haar huidige partner, dient erop gewezen te worden dat, met elke aanvraag hun feitelijke relatie en samenwonen langer duurde, waardoor verzoekster wel degelijk de rechtmatige verwachting mocht hebben dat de aanvraag zou worden goedgekeurd; zij kon als het ware telkens nieuwe elementen aanbrengen gelet op

de steeds langere duur van de feitelijke relatie. Het is dus niet zo, zoals verwerende partij stelt, dat zij 'zo maar' de ene aanvraag na de andere indiende.

Bovendien betekent het afleveren van een nieuwe bijlage 19ter impliciet de intrekking van de daarvoor betekende verwijderingsmaatregel. Het bestuur heeft verzoekster immers met elke nieuwe opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregelen impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoekster toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precare verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Kortom, verzoekster kon dus wel degelijk op reguliere wijze haar leven hier uitbouwen!

Tijdens deze legale periode (F-kaart) én periodes met AI, heeft verzoekster zich dus logischerwijs ten volle kunnen integreren; zij heeft hier ook gewerkt. Dit heeft zij steeds op reguliere wijze gedaan (onder dekking van de F-kaart mocht zij bv. werken).

Haar nu dus de regularisatie van haar verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Door het telkenmale opnieuw afleveren van een verblijfskaart (duurzaam of precair doet daarbij niets ter zake), mocht verzoekster erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

7.

Zoals gezegd heeft verzoekster dus haar leven hier uitgebouwd en dit op reguliere wijze, daar zij het rechtmatig vertrouwen had en mocht hebben dat zij hier op duurzame en legale wijze kon verblijven.

Hiertoe legde verzoekster tal van documenten voor bij haar aanvraag:

- Bewijs vast adres;
- Bewijzen integratie- en inburgeringscursussen;
- Bewijzen duurzame partnerrelatie en samenwonen;
- Bewijzen voldoende inkomsten voor het gezin;
- Getuigenverklaringen;
- ...

Verzoekster heeft hier dus haar privé en familielevens uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij erkent deze stukken en integratie, doch stelt dat dit geen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken. Doch dit getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'.

Verwerende partij hanteert een standaard motivering om elk element af te wijzen als zijnde 'geen buitengewone omstandigheid', waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoekster alhier, het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid en dus de concrete omstandigheden in het dossier van verzoekster. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoekster typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekster is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden. Verwerende partij gaat daarbij uit van de veronderstelling dat verzoekster nog wel banden zal hebben in Suriname om haar 'tijdelijk' verblijf aldaar op te vangen. Dit is een hypothese; het tegendeel wordt aangetoond in de aanvraag van verzoekster. Bovendien is de 'tijdelijke' scheiding waarnaar verwerende partij meerdere malen verwijst een illusie, daar het algemeen geweten is dat 9bis-aanvragen vanuit het buitenland bijzonder lang duren en zeker post corona.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoekster. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

8.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoekster dient te worden geregulariseerd.

Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoekster werd aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoekster kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) haar langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) haar concrete omstandigheden in het licht van haar duurzame integratie en privé en familielevens alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Suriname, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Zij verblijft reeds bijna 14 jaar in België en dit op legale wijze. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een duurzaam familieleven alsook een verregaand privéleven opgebouwd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen. Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen enkele manier wordt gemotiveerd!

Zij verblijft reeds bijna 14 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een familieleven alsook een privéleven opgebouwd. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen gewoonweg niet wordt gemotiveerd!

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoekster verbleef hier onder dekking van een F-kaart en later onder dekking van een AI (na aflevering bijlage 19ter, hetgeen telkens een impliciete doch zeker intrekking betekende van de vorige verwijderingsmaatregel); zij mocht het rechtmatige vertrouwen hebben dat zij zich dus op duurzame wijze kon integreren in België en haar leven alhier kon uitbouwen!;

- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat zij dit alles zelfs niet ‘tijdelijk’ achterlaten, gelet op het feit dat al haar belangen zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten toe (Verzoekschrift, bijlagen 1-24):

“(…)

1. Betalingsbewijs retributie 366 EUR;
2. Kopie paspoort verzoekster;
3. Getuigenverklaringen;
4. Inschrijvingsbewijs VDAB;
5. Bijlage 19ter dd. 25.06.2019;
6. Attest van gezinssamenstelling dd. 22.02.2019;
7. Huurovereenkomst appartement;
8. Bijlage 19ter dd. 14.04.2011 met attest samenstelling van gezin;
9. Contract energieleverancier Electrabel;
10. Verklaring Wettelijke samenwoning met dhr. P.(...) dd. 28.07.2010;
11. Getuigschrift van woonst dd. 15.02.2011;
12. Attest verklaring van wettelijke samenwoning dd. 28.07.2010;
13. Attest van inburgering;
14. Attest verklaring van wettelijke samenwoning dd. 27.06.2011;
15. Inburgeringscontract;
16. Attest van immatriculatie;
17. Diploma Mulo-B;

18. *Cursus maatschappelijke oriëntatie;*
19. *Extra getuigenverklaringen;*
20. *Foto's relatie;*
21. *Inkomsten 2020 dhr. B.(...);*
22. *Gemeenschappelijke bankrekening verzoekster en partner;*
23. *Bewijs ziekteverzekering;*
24. *Bestreden beslissing dd. 17.03.2023, ter kennis gegeven dd. 21.03.2023."*

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 maart 2022 volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

"8. SPECIALE OMSTANDIGHEDEN WAAROM DE AANVRAAG IN BELGIË WORDT INGEDIEND

8.1 Voorafgaandelijk

- *Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, een standpunt dat ook werd verwoord in de omzendbrief dd. 09.10.1997, alsook in de rechtspraak van de Raad van State;*
- *Niet het onvoorziene of zeldzame karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (RvS nr. 60.962, 11.07.1996, TVR 1997, p. 385);*
- *Het is evenmin uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS nr. 73.025, 09.04.1998, Rev.dr.étr. 1998, p. 69). Zo dient een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS nr. 84.658, 13.01.2000);*
- *Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvS nr. 58.969, 01.04.1996, TVR 1997, p. 29).*

8.2 Buitengewone omstandigheden

1.

Verzoekster verblijft sinds meer dan 10 jaren in België.

Zij verbleef hier de meerderheid van de tijd op legale wijze aangezien zij 5 aanvragen deed van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar voormalige partner, dhr. P.(...) en haar huidige partner, dhr. B.(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft met een verblijfsrecht in België. (RR: ...) (STUKKEN 6- 10 - 14)

Gelet op het feit dat verzoekster hier al zéér lang verblijft en zich alhier volledig geïntegreerd heeft en hier ook familie en vrienden heeft wonen heeft zij beslist een regularisatieaanvraag in te dienen. (STUK 3)

2.

Zoals hierboven reeds vermeld heeft verzoekster hier een liefdespartner waarmee zij feitelijk samenwoont. Verzoekster deed destijds een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. B.(...), doch zij besloten na een gestart schijnonderzoek afstand te doen van hun verklaring. De reden hiervoor was simpelweg dat zij liever geen inkijk gaven in heel hun privé-leven. Ondertussen woont verzoekster nog

steeds samen met dhr. B.(...) en trachten zij samen een duurzaam en bestendige levensgemeenschap uit te bouwen. Zij gingen ook al samen een huurovereenkomst aan. (STUK 7)

Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoekster niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij hier in België meer dan 10 jaar heeft verbleven en dit zonder iemand enige last te berokkenen.

Daarenboven heeft verzoekster hier een ganse vriendenkring uitgebouwd en beschouwt zij uiteraard haar schoonfamilie als haar eigen familie. (STUK 3 -verklaring nicht V.(...) B.(...) + verklaring zus R.(...) B.(...)). Het bewijs dat verzoekster in België verblijft vormt op zich nog geen sluitend bewijs van buitengewone omstandigheden waardoor een aanvraag tot verblijf in België kan ingediend worden, doch vormt een voorname indicatie.

Alleszins staat het vast dat verzoekster een verder langdurig verblijf in België beoogt, waarna in evenredigheid haar (volledige!) integratie dient in aanmerking te worden genomen.

3.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs tijdelijk, waarmee zij geen enkele binding of relatie meer heeft onderhouden sinds haar vertrek jaren geleden, en het is bijgevolg voor haar onmogelijk zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden, dit gelet op haar jarenlange afwezigheid.

4.

Bovendien is de coronapandemie eveneens een beletsel voor verzoekster om veilig te reizen en om op een veilige manier binnen een redelijke termijn een aanvraag te kunnen indienen.

De buitengewone omstandigheden zijn bijgevolg voldoende aangetoond."

2.11. Verzoekster houdt in haar middelen een uitgebreid theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte beginselen en de buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en stelt dat zij geenszins akkoord kan gaan met de beoordeling van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zij brengt in herinnering dat zij in 2009 naar België kwam en hier ondertussen bijna 14 jaar heeft verbleven. Verzoekster stelt dat zij een legaal verblijf heeft gehad in functie van haar partners waardoor het niet klopt dat zij haar integratie zou hebben uitgebouwd vanuit illegaal verblijf. Bijgevolg, zo meent verzoekster, mocht zij het rechtmatig vertrouwen hebben dat zij hier op duurzame wijze kon verblijven. Voorts betwist verzoekster dat haar integratie niet als 'buitengewone omstandigheid' zou kunnen worden beschouwd en dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze aspecten gebrekkig heeft beoordeeld en dat de beslissing onterecht werd genomen.

2.12. In de bestreden beslissing wordt de verblijfshistoriek van verzoekster overlopen, waarbij wordt aangegeven dat zij in het kader van gezinsherenigingsprocedures periodes van legaal verblijf heeft doorgemaakt. Vervolgens wordt omtrent deze episodes van legaal verblijf het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf, deels legaal, als buitengewone omstandigheid. Het louter langdurig verblijf in een land toont echter niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om vijf aanvragen gezinshereniging in te dienen niettegenstaande alle voorgaande weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar al betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

2.13. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster ondertussen een 14-tal jaar in België verblijft, maar, in weerwil van haar beweringen, slechts gedurende beperkte periodes een legaal verblijf genoot. Verzoekster heeft immers sinds eind 2018 meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen waardoor zij niet kan voorhouden onwetend te zijn over het precare karakter van haar verblijfssituatie. Verzoekster meent dat haar verblijfsduur en haar integratie als 'buitengewone omstandigheid' dienen te worden aanvaard, maar zij toont geenszins concreet aan dat deze verblijfsduur van die aard is dat *"het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland"*. Aangezien uit de theoretische uiteenzetting van verzoekster duidelijk blijkt dat zij ervan op de hoogte is dat de 'buitengewone omstandigheden' verband houden met obstakels om de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen, kan verzoekster niet overtuigen waar zij

beweert dat zij uit de beslissing niet kan opmaken waarom haar langdurige verblijf en haar integratie niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen gelden. Verzoekster toont immers niet aan dat deze een terugkeer naar Suriname in de weg zou staan.

Verzoekster citeert in haar eerste middel een uittreksel uit een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, waardoor deze rechtspraak in onderhavig geval geen toepassing kan vinden.

2.14. De Raad stipt aan dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat elementen inzake verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat zij zich hier volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij hier familie en vrienden zou hebben, dat zij hier een ganse vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat zij een langdurig verblijf in België zou beogen, dat zij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat zij de nodige cursussen gevolgd zou hebben, dat zij een vast adres gehad zou hebben tijdens haar studies, dat zij de samenleving zou respecteren, dat zij nooit steun gekregen zou hebben van het OCMW, dat haar hele leven zich in België zou afspelen, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een huurovereenkomst, een contract met een energieleverancier, haar attest van inburgering, haar inburgeringscontract, haar diploma Mulo-B, een attest van cursus maatschappelijk oriëntatie, verschillende foto's, bewijzen van inkomen van haar partner, bewijs van gemeenschappelijke bankrekening en van hun aansluiting bij de ziekteverzekering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekster toont niet aan waarom de elementen inzake verblijf en integratie, die zij tracht te staven met de bijlagen bij haar verzoekschrift, in haar geval wél als buitengewone omstandigheden zouden moeten worden aanvaard. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan een langdurig (legaal) verblijf of een zeer verregaande integratie immers als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aangemerkt.

2.15. Het door verzoekster in haar tweede middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

2.16. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het door verzoekster voorgehouden gezinsleven het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op haar partnerrelatie met een Nederlandse onderdaan. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met

zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds vijf maal een dergelijke aanvraag indiende die echter allemaal geweigerd werden omdat zij het duurzame karakter van haar partnerrelatie onvoldoende aantoonde. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort hoger beroep vormen tegen deze herhaaldelijke negatieve beslissingen gezinshereniging, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Zelfs indien het langdurig karakter van haar relatie blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat haar partner sinds 18.04.2018 ingeschreven is in België en in het bezit is van een E-kaart, geldig tot 19.11.2023, terwijl uit zijn voorgelegde loonfiches (uit 2018, 2019 en 2020) blijkt dat hij in Rotterdam woont en tewerkgesteld is in Dordrecht. Betrokkene betekende op 18.03.2021 een inreisverbod van drie jaar. Het staat haar echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod, geldig tot 20.03.2024 te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het door haar betekende inreisverbod dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar partnerrelatie. Echter, de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent enkel een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat zij reeds vijf maal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van deze relatie die echter allemaal geweigerd werden omdat zij het duurzame karakter van haar partnerrelatie onvoldoende aantoonde. Zelfs indien het langdurig karakter van haar relatie blijken, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer vreemd is dat haar partner sinds 18.04.2018 ingeschreven is in België en in het bezit is van een E-kaart, geldig tot 19.11.2023, terwijl uit zijn voorgelegde loonfiches (uit 2018, 2019 en 2020) blijkt dat hij in Rotterdam woont en tewerkgesteld is in Dordrecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Suriname

uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat betrokkene vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod, geldig tot 20.03.2024 te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het door haar betekende inreisverbod dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...).”

Verzoekster toont in haar tweede middel, dat theoretisch van aard is, niet aan dat geen deugdelijke belangenafweging zou zijn doorgevoerd. In elk geval maakt verzoekster niet aannemelijk dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om een verblijfsaanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging in te dienen een disproportionele inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven dat zij met haar partner in België onderhoudt. Verzoekster brengt immers weinig concrete elementen aan die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven op het grondgebied.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, noch dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er blijkt bijgevolg geen schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster heeft evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangetoond.

Beide door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN